

I NAGRODA

ZA ZESTAW W KATEGORII WIERSZY PISANYCH GWARĄ
Izabela Wójcik z Nowego Targu - godło: BIAŁO STONZKA

Puste gorsety
Usyłak gorsety
nowiućkie, gładziućkie
kieby pofurgały
kwiotki z nik syściućkie
Jako słowa moje
jako moja wena
ftoro sie po Tatrak
podziywo, nie wiyim ka
Moze pod Świnicom
kajsi sie stracyła
kie duł strześnie wiater
moze sie hań skryła
Abo pod Krywaniem
trzeba by ją sukać
ku słowackim wiyrskom
posta se pośpiywać
Moze ceko na mnie
na pniocku, wykrocku,
siedniymy se razem
pożrymy ku miesioncku
I popłynom wiyrse
jak potoki bystre
słowa bedom blinkać
jak ciupazki ostre
i tak bedom nukać
przekozem do serca
jako nuty złote
na Pon Boćka gynślak

***

Serdusko do Tobie
całe się wrywo
w reglu by śpiywało
potokiem płyneno
Kochanie jak watra
psoty się nie boi
nic się mu nie stanie
kie się mocno poli
Kie je ozgorzałe
jako letnie słonko
iskry ś niego lecom
jako złoto blinko
Ocy jak zornice
syćko po nik widno
co we wnuku siedzi
co se w nim zakwitło
Kielo kwiotków zlicy
serduska polana
kie kochanie rosi
od samego rania
Co jest piykniyjsego
od tyj siły serca
ftoro niesie precki
ftoro niesie choćka
Choćby banowaniem
zycie posmutniało
nie oddałyby jo
swojego kochanio
Pobłogostów Boze
z niebiańskiej syrżyny
syćkie te ucucio
góralskiej dziywcy

Niege Duch prowadzi
ku spełnieniu ino
niege radość płynie
jak śpiwki dolinom
Niege scynście dwojgo
mnozy sie do ludzi
i do miyłowanio
syćkie serca budzi

Zalubić Słowoka

Zalubiyłak Słowoka
ze słowackiej Orawy
górol jako naski
ślebodny i prawy
Kilometrów wyncyj
mo do przejechanio
kie jedzie ku miyłej
Skodzickom Oktawiom
Po polsku on godo
krew mo polskom w zyłak
siuhaj ś niego taki
jako wse marzyłak
Hań pod Babiom Górom
tyn mój zbójnik bywo
a jo Brandstattera
nutke sobie śpiywom!

Biolo Stonzka

„Mom Janicka, mom Janicka

Hań w słowackim mieście.

Holne wiatry, serce moje

Do niego zanieście.

Kie serdusko, kie serdusko

Tatry przewędruje.

Bedzie wiedzioł, hej bedzie wiedzioł

Jako jo banuje.”

Andrzej Brandstatter

II NAGRODA

ZA ZESTAW W KATEGORII WIERSZY PISANYCH GWARĄ

Zofia Roj Mrozicka z Zakopanego - godło: SKORUSA

Przyśpiewki

Kochoj ze mnie kochoj
kochać nie zabacuj
cy to w mroźne rano
cy tyz w letni wiecór.
Kiebyś se mnie kochał,
jo byk tyz kochała,
jako ta siwo gma
co hole ubrała...

Coześ taki smutny
wiyrsyku obdolny,
ze cie śnieg okurzył,
ze cie owioł holny.
Nie smuć ze sie nie smuć,
słonecko przygrzeje,
wiatr cie oduje,
śniezek sie podzieje...

Nucicko góralsko
tako nie ucono,
ino w sumie wiatru
holnego zrodzono.
Ka górole zyli
zyciem sie ciesyli
często z holnym wiatrem
po holak nucyli.

Nucicki wiyrchowe
wysoko zrodzone,

gęślami boškane,
w stowkak wykąpane.
Zrodzone ze śpasów,
i Bogu na kwałe
i Matusi z Wiktorówek
wygrowane stale.
Nucicki góralskie
do nieba furkocie
abo se na gęślak,
góroli siadocie.
Piykne, starodowne
grane i śpiewane,
bez syćkik góroli
bez wieki kochane.
Rada se wos widzem
boškom, ukochujem,
bo wielkom moc wasom
w swoim sercu cujem.

Późno nocka była,
kiedy sie spotkali,
miesiącek im świeciył,
rącki se podali.
Jo ci obiecujem
ty moje kochanie
przy jasnym miesiącku
w holak na polanie.
To moje serdusko
ino tobie bije,
bedem cie rod widziół,
pokił ino zyjem.
Serce jej furknyno,
jaz ku samej grani
kie se jej przysięgoł

miłość na polanie.
Misiącek się sował
on to syćko słyszał,
choć się holny wiaterek
na smreckak kołysał.
Kochaj, ze mnie kochaj,
dziewczyno odpędziła
na wysokiej grani
echo powtarzało.

Od kołyski

- Hole moje hole,
ukochane hole,
ftoz wos tak rod widzi
jako my górole... -
Cęściom zeście zycio
nasego ostały,
kieście nos od kołyski
holnym wiatrem kołysały.
Wyście som jest góroli
noblizso rodzina
nika na tym świecie
drugik takik ni ma...
W moim sercu hole,
w nik śpiewanie, granie
i mowa góralsko
i o nik pisanie.
Starojmy sie syćka
o mowe ojców i nasom
coby wiecznie zyła
i swojom urodom syćkik
nos ciesyła.
W niej jest piykno
holnego świata,
słysem w niej nuty
górskek potoków,
moc holnego wiatru
i sum skrzydeł orlik
co se gniazdujom
w holak od roków.
Ciesy sie holnom urodom,
wysokik pod niebo grani,
prowdziwy górol jom

rod w sercu nosi
i tak jako hol,
nie pomienio jom na nic...
Bo my som jest,
poki hole stojom i krzyz
nad holami, jako ojcowie nasi
wiarom, miyłościom, mowom
i zyciem tu w holak,
ś nimi powiązani.

Gma w holak

Wysokie granie nad Tatrami,
przykryła gęsto bioło gma,
co se mo piykny widok za nic,
duchnyna z wiyrchów bioło zamieć,
jakby se po niej śmirtka sła...
I syćko jedno cy to wiesna,
lato, cy jesień abo zima
idzie po holak i strach niesie
tej biołej pani końca ni ma.
Gęsto jak mleko nic nie widno,
tak bioło dama ludzi momi
a moze pragnie ik uskrzydlić,
tymi biołymi urokami.
Górole piście po góralsku,
piyknyk urokak rodnej ziemi,
niek sie dziedzina ciesy długo,
piyknymi słowami nasymi.
Gwara sie minie bez pisanio
jak sie minyna bioło gma
i nik nie bedzie wiedziół o niej,
kie samom graniom wcora sła.

I NAGRODA

ZA ZESTAW W KATEGORII WIERSZY PISANYCH JĘZYKIEM LITERACKIM

Marek Szczerciński z Krakowa - godło: SIKLAWA

***

W kolorze sepia widzę tę ulicę
kiedy jest jeszcze kamienistą drogą
końskie podkowy odbite na śniegu
i ślady sań co do Kościelisk wiodą

Pęksowy Brzyzek – raptem pierwsze groby
kościół... Klemensa? Częstochowskiej dzisiaj!
„U Wnuka” kufle, nowotarskie piwo
wyżej Sabała z gęślikami przysiadł

I willa „Orla” – orzeł na sosrębie
dziewięćset pierwszy, w Krakowie „Wesele”
Piłsudski leczy zdrowie pod Giewontem
Fałat maluje górskie akwarele

W kolorze sepia pięknaś ty ulico!

Las tatrzański

Wejdz w knieję by jej woń pochwycić
tak jak się łapie wiatru powiew
przygarnij zapach miodnej łąki
igliwia co się grzeje w słońcu
grzybów zdeptanych racicami
i moczu rysia gdy się skrada
po świeżym tropie młodej łani
co nie doczeka rykowiska

A rankiem koncertuje dzwonec
i siada motyl na konwalii
w majowy czas co śni o lecie
owianym wonią słodkich malin
wsluchanym w tęskny trel słowika
lecie z rozbłyskiem gwiazd sierpniowych
co złoty czas słońca domyka
gdy się jesienią wita wrzosem

Chwyć gałąź: rosa skrzy na liściach
skacze wiewiórka spada orzech
jemiola wspina się po buku
za lasem błysło – zwiastun burzy
a ty wiesz, że się nie powtórzy
górnego młodości czas szalony
i miłość tu w tatrzańskim lesie

Tęsknota za Claudem L.

*Pamięci Claude'a Legall, towarzysza tatrzańskich
wędrowek w okresie stanu wojennego*

Niósł na twarzy tylko uśmiech, nigdy złości
i choć szlaki górskie łatwe nie były,
to w wędrowce dawał tyle radości,
że rosły siły.

Ta tęsknota za Claudem L.
to też żal po okrucinach przeszłości,
gdy tatrzańskie turnie, gęsty las,
pozwalają się cieszyć z wolności,
bo tam w dole została nie sielska,
lecz siermiężna Polska jaruzelska...

Kiedy dzisiaj sięgam myślą wstecz,
zarys twarzy widzę jak we śnie,
„Siedem kotów”, droga, gęsty las,
wreszcie w kniei Claude wyszeptał: *Liberté!*
bo pod Cyrhlą wcale nie anielska,
lecz pokraczna PolskajaRuzelska...

Dziś te czasy w niepamięć uciekły,
tyle dni przeminęło i lat,
a Claude odszedł – cicho, jak westchnienie,
gdzieś daleko, aż za siódmy las...

Odtąd zawsze już będę się spierał
z Panem świata, że krzywdzić nas śmie,
kiedy kogoś takiego zabiera
jak nasz Claude kochany, nasz Claude L.!

bo tęsknota za Claudem L.
to też żal po okruchach przeszłości,
gdy tatrzańskie turnie, gęsty las,
były dla nas ostoją wolności...

II NAGRODA

ZA ZESTAW W KATEGORII WIERSZY PISANYCH JĘZYKIEM LITERACKIM

Tadeusz Knyziak z Warszawy – godło „Pyzdra”

Tryptyk o białym zadumaniu (1)

***

O świcie stoję w oknie i kłaniam się góróm.
Jest w tym zwykła uprzejmość, jest też miłowanie.
Potem w progu zastygam, podparty kosturem
gotów wyruszyć w drogę, zanim słońce wstanie.

Niecierpliwość, powiecie. Dyć to świnto prawda.
Tak to już jest z górami, ze mną też tak bywa.
Muszę wcześniej wyruszyć, żeby Rysom sprostać,
potem zadba już o mnie opatrność szczęśliwa.

Zanim czerwień zachodu trawy wyszkarłaci
i nim kamień pod stopą w szarości się schowa,
zejdę z gór, otoczony przez wędrownych braci,
bezpieczny i zmęczony. Gotów pójść tam znowu.

Oglądam się za siebie, gdzie na skalnej ścianie
zapisalem na wieczność białe zadumanie.

***

Tak to już jest z górami, ze mną też tak bywa.

Lubię szlak wytyczony wiarygodnym znakiem.

Jeśli ufać przyjaźni, to tylko prawdziwej,
jeśli życie poświęcić, to właśnie dla takiej.

Pytasz, czemu im ufam. Bo są moim światem.

Przywracają namiastkę pierwotnego stanu.

Odprawiam wzrokiem lęki, jak cienie skrzydlate,
pozostaję na dłużej w białym zadumaniu.

Rozmawiam sam ze sobą. Niektórzy tak mają.

Właśnie po to się wspinam tam resztkami siły.

Oczyszczam plecak z pytań, co w ziemię wgniatają.

Schodzę lekki, zmieniony, zmęczony... Szczęśliwy.

Ptak drapieżny kołuje nad wzniesioną głową.

On jest sobą od zawsze. Ja przez chwilę sobą.

***

Ty jesteś tutaj panem. Tu jest twoje gniazdo.
Ty tu orłem, ja gościem, którego zapraszasz.
Zadziwiasz rozpiętością skrzydeł, mój łaskawco,
i parabolą lotu, który mnie otacza.

W tobie lekkość wrodzona i natura ptasia.
We mnie wolność chwilowa, w tobie ta prawdziwa.
Skały wabią wspinaczy, zamiast ich odstraszać.
Tak to już jest z górami. Ze mną też tak bywa.

Niewiele potrzebuję. Tyle. I aż tyle.
Ciągnie w skalne rewiry natura tułacza.
Nawet jeśli to tylko wykradzione chwile,
z plecakiem pełnym pytań będę po nie wracał.

Po wolność kielkującą w zielonym kokonie,
po białe zadumanie gdzieś na nieboskłonie.

III NAGRODA
ZA WIERSZ „WTAJEMNICZENI”
W KATEGORII WIERSZY PISANYCH JĘZYKIEM LITERACKIM
Anna Piliszewska z Wieliczki – godło „Pstrąg”

przycupnęła ostrożnie na zydelku – przygląda dziecięcymi palcami
pożółkłą koszulę babki. naraz pilnie przymierza – z za dużych,
przymarszczonych, haftowanych rękawów wysuwa swe szczupluteńkie
dłonie, w których obraca ciężkie, krasne korale.

zerka chyłkiem do lustra – i wnet podwójny sznurek
pyszni się na jej szyi. zaplatając cieniutkie, długie, mysie warkocze,
chłonie znikome wonie kurzu oraz naftalin. marzy:
jest panną młodą, zaraz zjadą się goście, bracia złapią za skrzypki –

pięknie będą przygrywać: głośno, skocznie – aż górskie echo hen!
poniesie muzykę ku halom i ku kotlinom – coraz dalej i dalej...
niemal słyszy skrzyp kierpców, zaśpiewy; weselny gwar.
miło jest snuć w sekrecie kolorowe fantazje,

gdy zawieja za oknem i ogień w kominku strzyka. noc się zbliża
ukradkiem - i tylko psy donośnie poszczekują w opłotkach. nikt
nie widzi zaślubin, prócz kilku wtajemniczonych

świętych, spozierających z ram olejnych obrazów, gipsowego
anioła i ślicznej, dwudziestoletniej babki w krasnych koralach,
która z głębi portretu do wystrojonej wnusi subtelnie
uśmiecha się...

WYRÓŻNIENIE
W KATEGORII WIERSZY PISANYCH JĘZYKIEM LITERACKIM
za całość wierszy
Edyta Wysocka z Miastka – godło „Omega”

Góry

*...są jak palec wskazujący na niebo,
odsyłają do światła, do zenitu,
do niedostępności, do mistyki...*

G. Ravasi

Cud wieków przeogromny
Nad ich szczytami
Bezkres wieczności
W miliardach gwiazd
W nieskończoności

Tam chmur odpływy i przyływy
Ptaków odloty i powroty
Konsonanse i akordy życia
Bez drogowskazów zegarów
Nieskazitelne
Jak bachowskie granie

Tak wiele świata
W transcendencji wieków
W uroczystej zadumie
Wśród potoków wierchów
W wietrze halnym niedościgłym
A wokół
Nieba firmament
Słońce i Ziemia

W duetach rytmicznych

Wiecznych

I wszystko święte

Magnifikat dziękczynny

Wyśpiewywany dla Stwórcy

W zgodnym tętnie życia

Bo po dniu noc

Po nocy dzień

W refrenie zmierzchu i świtu

A w nas

Doczesność

Życie pośpieszne

Ludzkie

Kruche

Szlakiem wspomnień

Nostalgicznie

*... tam poezja starych studni, zepsutych zegarów,
strychów i niemych skrzypiec, pękniętych, bez grajka...*

Leopold Staff

Odsłonić półmroki pamięci

Tam chata przygarbiona wiekiem

Wniknąć w głębię zakamarków

Gdzie pająki zawinięte w mrok

Wątki sabalowe przędą

Może stary zegar drgnie wzruszeniem

Opóźni godziny

I szczerze doda czasu

Przywołać wieczory przy wiatrze

Gdzie wszystko miało inne proporcje

Bo nawet na wierzbowej puszczalce

Dało się wtórować sielskim pieśniom gór

Odszukać ścieżkę do skalnej koleby

Może tam dziadek jeszcze fajkę pyka

I pysk kudłatego Reksa łąsi się przymilnie

Dotrzeć do kamienisk skruszałych wiatrem

Gdzie rozety szarotek i dziewięciły kolczaste

Patrzą prosto w słońce

Usłyszeć świergot wróbli pod rodzinną strzechą

Może za opłotkami przemknie bezszelestnie

Bliski sercu cień

O twarzy matki

Jeszcze raz na górskie szlaki

Wysłuchać się w dzieje

Może ktoś zawoła

O przydrożny kamień ciupagą zastuka

Podejdzie zdyszany

I głosem ze szkolnej ławy o zdrowie zapyta

i o znajomych dawnych

Których już nie ma...???

Górskie mchy

*Chodź, pójdziemy do lasu,
Odprowadzę cię po zakamarkach ciszy*

Leśne rozłogi mającą
W lekko słonecznym dotyku
W nich zanurza się ciepło
W nich faluje łono mchów

Dywany pluszu czesane miękko
Pazurkami afrodyzjaków czasu
Intymna leśna puszystość
Zanurzona w cieniach rosy
Gdzie żuki pierścienice
Mrówki stonogi
I szara mysz zabłąkana
Jak srebrna broszka
W jedwabistym przytuleniu
W cichym zegarze życia

Mchy pieszczą
Otulają szczelnie
Niekończenie
Od prawieków
Kokonami łagodności
Obrastają leśny mrok

Zieleń darni
Wyściółka wysokogórskich borów
Z delikatną kwiecistą rodnią
Jak kropelki pocałunków niewinnych
W żywej iluminacji nieprzemijania

W świętości osobliwej ciszy

Wolnej jak dźwięk

WYRÓŻNIENIE

W KATEGORII WIERSZY PISANYCH JĘZYKIEM LITERACKIM

za całość wierszy

Magdalena Dryl z Sanoka – godło „Głos ciszy”

(...)

Nic mi nie trzeba nie trzeba

Wystarczy mi wziąć w objęcia

Górskie powietrze kryształowe

Przytulić marzenia najdalsze

Posłuchać szumu wiatru wśród

Pachnących radością drzew

Pobiec przed siebie pustą drogą

Nic mi nie trzeba nie trzeba

Tylko oczy otwierać szeroko

Porankiem różowym jak uśmiech

Zasypiać pod srebrem gwiazd

Z polnych kwiatów układać

Bukiety pełne prostej miłości

Oddać siebie przeznaczeniu

ZIEMIO MOJA

Ziemi

wrastam codziennie w ciebie
korzeniem umierającego drzewa
ostatnią łzą szarego deszczu

zakwitam cichością krzewu przyciętego
na podobieństwo nienawiści
kształtem niesprawiedliwej równości

rozlewam się obłokiem na sklepieniu
błękitnookiego nieboskłonu
zaczerwienionego zachodem słońca

Ziemi

wychodzę z twoich objęć krzykiem
przerażonych burzą ptaków
szaleństwem uciekających zwierząt

odchodzę i wracam jak marnotrawna
córka zagubiona poplątaniem ścieżek
labiryntem nieoczekiwanych uczuć

wracam do ciebie ukłuciem serca łupinką
kasztań czerwonym jesiennym liściem
wtapiającym się w brunatność zaśnięcia

SPOJRZENIE NA JESIENNE BIESZCZADY

Tu ziemia pachnie chlebem i nadzieją
Deszczem grzybami i ciepłem miłości
W zaułkach łąki śpiewa świerszcz pogodny
Wspomnienie lata na słońcu dojrzewa

Oset kłujący zaczepia pokrzywę
Brzoza się skłania włosami do ziemi
Czerwień się wkrada w królestwo zieleni
Fiolet rozkwita wśród żółci i brązu

Czas goi rany opatrunkiem z liści
Szum rzeki koi załamane myśli
Spoglądam w oczy bieszczadzkiej jesieni
Karmię swą duszę najpiękniejszą ciszą

WYRÓŻNIENIE

W KATEGORII WIERSZY PISANYCH JĘZYKIEM LITERACKIM

za całość wierszy

Maria Kalińska z Maciejowa Nowego – godło „Logos16”

W drodze I

Stoję na zboczu wielkiej góry.

Przede mną szczyt

Potrząsa lwią grzywą, jeży sierść.

Za mną przepaść

Zachęcająco patrzy ciekawym

Okiem tajemnicy.

Trwam w milczeniu.

Wiatr szumi w pajęczynach,

Bębni kamienna muzyka przeszłości.

Ostrożnie stawiam stopy,

Sprawdzam przeczucie wolności.

Góra pokazuje pazury.

Widok z gór

Woda ucieka strumykiem.

Górskie oko rozpaczy

Trzepoce rżęsami uschniętej trawy.

Cisza odbija się na kamieniach.

Dalej w przyszłość!

Dzień nie zatrzyma się dla ciebie.

Dziś zamienia się we wczoraj.

Woda w bezkształcie

Przybiera obraz czasu.

Jak lekko, jak szybko...

Nad głowami motyle,

Barwą wesołej muzyki,

Rozganiają zastygające w bezruchu

niebo.

W drodze II

Kamienna legenda pochyla się

Na światem,

Milczy w ciszy.

Gdzieś wysoko w górach

Słysząc głos Janosika,

Wędrowiec ociera pot.

Tak daleko do szczęścia.

Droga prowadzi zmęczenie i radość.

Skamieniałe stopy wloką za sobą

Upadające słońce.

Wolność jest wiatrem w drzewach,

Kroplą rosy na nieśmiałym uśmiechu.

Gdzieś daleko,

Jeszcze kwitnie krzak dzikiej róży Kasprowicza.

Limby próchniejącej czas nie zatrzymał.

.....

Stary góral czyta niebo.

Znów będzie deszcz.

WYRÓŻNIENIE
W KATEGORII WIERSZY PISANYCH JĘZYKIEM LITERACKIM
za całość wierszy
Mirosław Kowalski z Katowic – godło „Dym”

NA WSZYSTKICH GÓRSKICH ŚCIEŻKACH ...

Kamienie.

Kłębowisko węży
z korzeni uplecione.

Błoto i kałuże.

I znowu kamienie.

Parę większych głazów.

W suchych liściach

kilka porzuconych westchnień.

Kamienie, kamienie ...

Na wszystkich górskich ścieżkach ...

Tam jest jak w domu, u siebie.

Lato. Listopad. Wiosna.

Słońce, czy księżyc na niebie.

Ślady.

Twoje, moje i rysia.

W skalnej szczelinie

puszka po piwie.

Mnóstwo śladów.

Wczorajszych i przedwiecznych.

Trwałych jak skała

i jak mgła ulotnych.

Ślady, ślady ...

Dobrze, że mam te ścieżki...

Rzęsistym zlane deszczem,

spękane w lipcowym słońcu

i wypieszczane wierszem.

Odgłosy.
Szepty lasu,
ryk wiatru i cisza.
Góry mówią do człowieka.
Zewsząd odgłosy.
Słysząc je w ciszy.
I w mowie gór
słysząc ciszę.
Odgłosy, odgłosy ...

Na wszystkich górskich ścieżkach,
zbieram fanty w kieszenie.
Układam je równo w pamięci:
ślady, odgłosy, kamienie ...

KU PAMIĘCI ...

listopadowym zmrokiem
po górach wędrują wspomnienia
przybrane gałązką kosodrzewiny

idą oszczędnym równym krokiem
bez żadnej skargi
już nigdzie się nie spiesząc
nieśmiało zagląдают schroniskom do okien

odkąd zimą zeszła lawina
siebie samych są wspomnieniem
odkąd stopa się poślizgnęła
odeszli
kiedy zawiodła lina

ku szczytom smukłym
na skalne granie
idą w milczeniu cierpliwie
nad nimi świerki szeptem zmawiają:
wieczne odpoczywanie ...

LIST DO ...

Dziś odwiedziłem Harendę.
Przyszedłem tu łąką skoszoną.
Postałem na Twojej werandzie,
na której nasturcje wciąż płoną.

Potem wstąpiłem nieśmiało
w domostwa Twojego progi,
łzy ocierałem ukradkiem,
wszak wzrusza się człowiek ubogi.

Wszystko tu takie prawdziwe
i takie nieszablonowe.
Tu Święty Jerzy podnosi
na szkle malowaną głowę.

Tutaj Pan Jezus spogląda
sponad skromnego stołu,
z hufcem na szkle malowanych,
brodatych apostołów.

Tu dalej zegar z wahadłem
czas nam odmierza i tyka,
tu chustą na szkle malowaną
otała mi łzy Weronika.

Tu wciąż nad potokiem jest kładka
i potok wśród głazów się pieni.
I dom Twój przysypia z wieczora
w cieniu szumiących jasieni.

Tak tu spokojnie i swojsko
(pokory się można nauczyć),

jakbyś dopiero przed chwilą
po górach się poszedł powłóczyć ...